

— И на Сопоть, казахме, подзе пакъ Нягулъ, вѣчная му память. Сега накждѣ? Сичкитѣ бѣгатъ нататѣкъ. Сюлейманъ напирѣ на Балкана. Едни бѣгатъ въ Севлиево, други въ Дръново и въ Търново. Ние съ жената—въ Елена. То свѣтъ, бѣжанци, войска, натискъ. Нѣма хлѣбъ. Изгорѣлитѣ мрѣтъ по стотина на день отъ тифосъ. Но слава Богу, тамъ бари отъ турци сме запазени. Захванахме пѣкъ тамъ новъ занаятъ: да печемъ печенки на улицата. Свѣтъ много — яде. Въ малко врѣме скѣтахме нѣкоя и друга парица. Мина се два ли, три ли мѣсеца — не помнѣ — една нощъ, като стана една врява, една олелія! — Каквое? — Турска войска напада! Светополкъ Мирски се дига! Е, отъ трѣнь та на глокъ!.. Бре, ставай мари жена, па бѣжъ — пакъ голи.

Турцитѣ напустнахъ Елена скоро, но намъ се не връща тамъ. Оживѣ ни страхътъ на сърдцето. Сега да ти не разказвамъ кждѣ се скитахме и губихме цѣла година. То тегло, тегло. Сичкиятъ свѣтъ се радва, България се освободила, само ние сме слисани, станали като гламави отъ сироманія и кахъръ. Най-послѣ намислюваме съ жената пакъ да си минемъ въ нашата Тракия, тамъ не сме чужди. Ами дѣ? въ Клисуре? Не щѣ да я видѣ... Господжата ми пѣкъ иска... Хайде. Отиваме въ Клисуре. Ще се уморимъ да глѣдаме, брате мой, изгорѣли хора, запустѣли дворове, проклетія божия!... Заприличало на гробище... Па като речѣ! Иовке, тука не е за насъ! Па продамъ пощо-защо мюлкъ и прѣсѣляме се въ Пловдивъ. Въ Пловдивъ — Румелия бѣше тогава — да сѣ живи приятели — добихъ една службица... Полека лека позакърпихме се. Ей Боже, починахме си тамъ, рѣкохме: тукъ ще се живѣй, тукъ ще